

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **M. K.**, nar. X, státní příslušnost Mongolsko, adresa pro doručování X, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Policie ČR**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. CPR-2394/ČJ-2012-9CPR-V243 ze dne 31.5.2012,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného č.j. CPR-2394/ČJ-2012-9CPR-V243 ze dne 31.5.2012
s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPA-85426/ČJ-2012-000022 ze dne 20.12.2011 uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím č.j. CPR-2394/ČJ-2012-9CPR-V243 ze dne 31.5.2012 rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnilo v části týkající se stanovení doby vycestování z území České republiky, v ostatních

částech bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že u žalobce jsou splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce se na území České republiky dopustil vědomého protiprávního jednání. Žalovaný se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně a konstatuje, že dnem 4.11.2011 se stalo vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce č.j. KRPA-62055/ČJ-2011-000022. Žalobce ve lhůtě stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění nevycestoval a na území České republiky pobýval v období od 4.11.2011 do 20.12.2011 v rozporu s citovaným rozhodnutím o správním vyhoštění a současně bez cestovního dokladu a víza. Svým neoprávněným pobytem mařil žalobce výkon správního rozhodnutí. S ohledem na závažnost, charakter a četnost vědomého protiprávního jednání žalobce se délka správního vyhoštění stanovená správním orgánem I. stupně jeví jako opatření dostatečně přiměřené. Správní orgán zvážil též v odvolání námitku žalobce, že důsledek rozhodnutí je nepřiměřený z hlediska zásahu do soukromého života a uvedl, že žalobce s rodinnými příslušníky matkou a bratrem od roku 2009 nežije ve společné domácnosti, pobývá u přátel v Praze a z České republiky nevycestoval pouze z důvodu nedostatku finančních prostředků. Lze proto předpokládat, že žádným způsobem do současné doby svým příbuzným finančně nevypomáhal, neboť sám se potýkal s ekonomickými problémy. Žalobce je osobou, která opakovaně porušila zákony České republiky a svou neúctou k dodržování platného právního řádu České republiky projevila, když vědomě pobývala na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Z vyjádření žalobce také vyplývá, že v době neoprávněného pobytu vykonávala na území České republiky výdělečnou činnost v rozporu s platnými zákony České republiky. Po zhodnocení těchto skutečností žalovaný konstatuje, že v případě žalobce převážil veřejný zájem na jeho vyhoštění nad ochranou jeho tvrzeného soukromého života, a proto neshledal splnění podmínek požadovaných v ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobce v žalobě mimo jiné požádal o ustanovení právního zástupce k ochraně jeho práv. Soud této žádosti vyhověl a usnesením č.j. 1A 36/21012 ze dne 25.5.2012 ustanovil žalobci podle § 35 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, zástupcem Organizaci pro pomoc uprchlíkům. V žalobě a v jejím doplnění žalobce argumentuje tím, že správní orgán rozhodl v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož měl dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Podle žalobce žalovaný okolnosti jeho případu dostatečně nerespektuje. Pokud žalovaný tvrdí, že možnost zásahu do rodinných vazeb vyvrací fakt, že v posledních letech žalobce nežije ve společné domácnosti s matkou a bratrem, musí žalobce namítnout, že společné soužití s rodinou zde nemůže být nezbytnou podmínkou. Ve věku žalobce již není obvyklé, aby bydlel spolu s ostatními členy rodiny, navíc v poslední době se zdržoval v Praze z důvodu většího množství pracovních příležitostí, aby tak mohl zajistit dostatek finančních prostředků, kterými by vypomohl matce. I přes fakt, že se žalobce v poslední době osamostatnil a od rodiny odstěhoval, nemůže žalovaný tvrdit, že roční odloučení do jeho citových vazeb nijak nezasáhne. Pokud žalovaný žalobcova tvrzení o nedostatku finančních prostředků k vycestování dovozuje, že tedy z tohoto důvodu matku pravděpodobně finančně podporovat nemohl, žalobce poukazuje právě na opačný závěr. Pro žalobce je z pochopitelných důvodů na prvním místě zajištění rodiny před vycestováním. V neposlední řadě ani prvoinstanční orgán ani orgán odvolací se ve svých rozhodnutích dostatečně nevypořádaly s přiměřeností délky a charakteru správního vyhoštění žalobce, neposuzovaly ji vzhledem k povaze protiprávního jednání žalobce či jeho práv, která tímto rozhodnutím jsou dotčena. Žalobce si je vědom protiprávního jednání na území České republiky, trvá však na tom, že ve vztahu k závažnosti této činnosti a zejména její intenzity je uložena sankce

nepřiměřeně přísná s ohledem na jeho soukromý život a rodinné vazby, které na území České republiky má.

Žalovaný ve věci vydal vyjádření, ve kterém uvedl, že s žalobní námitkou ohledně nepřiměřeného dopadu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. se v napadeném rozhodnutí řádně zabýval. Skutečnost, že na území České republiky pobývá matka a bratr žalobce, byla řádně posouzena a nebyla shledána způsobitou pro nevydání rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999S. Po zhodnocení závažnosti, charakteru a četnosti protiprávního jednání účastníka řízení shledal odvolací správní orgán správní vyhoštění v délce 1 roku jako přiměřené opatření.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Žalobce nepopírá protiprávní jednání, jehož se na území České republiky dopustil, namítá však, že v řízení nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že na území České republiky má nemocnou matku a nezletilého bratra, které finančně podporuje. Skutečnost, že v posledních letech a matkou a bratrem nežije ve společné domácnosti, zdůvodnil tím, že v Praze má lepší pracovní příležitosti. Dále žalobce namítá, že pokud z České republiky dosud nevycestoval, bylo to z důvodu nedostatku financí právě proto, že finančně podporuje své příbuzné. Obsahem správního spisu je vyjádření matky žalobce, ve kterém popisuje své zdravotní problémy, na základě kterých se dostala do tíživé finanční situace. Žalovaný skutkové okolnosti rodinného života žalobce ve vztahu k ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců řádně nezjistil. V této věci by mělo být též posouzeno, zda vyhoštěním žalobce nedojde k ohrožení zájmu jeho nezletilého bratra, který žije na území České republiky. Soud vzhledem ke všemu shora uvedenému žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí bylo zrušeno, soud již neposuzoval další námitku žalobce, která se týká nepřiměřeně přísné délky sankce.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly a žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. srpna 2012

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová